

Muldašovs •Ernsts

**Dievu
Pilsētas
meklējumos**

Šambalas skāvienos

E. Muldašovs
Šambalas skāvienos

Эрнст Мулдашев
В поисках Города Богов: в 3 томах.
Том 3. В объятиях Шамбалы.
Издательский Дом "Нева",
Санкт-Петербург, 2004.

No krievu valodas tulkojusi Indra ANDERSONE
Mākslinieks Īldis BALTUTIS
Uz vāka Normunda ZELČĀNA fotogrāfija

ERNSTS MULDAŠOVS

Ernsts Muldašovs ir medicīnas zinātnēju doktors, profesors, Krievijas Veselības aizsardzības ministrijas Acu un plastiskās ķirurģijas centra direktors, Krievijas nopenīiem bagātās ārsti, apbalvots ar medaļu «Par izciliem nopenīiem veselības aizsardzībā», augstākās kategorijas ķirurgs, Luisvilas universitātes (ASV) goda konsultants, Amerikas Oftalmoloģijas akadēmijas loceklis, diplomēts Meksikas oftalmologs, sporta meistars tūrīsmā, triskārtējs PSRS čempions.

Ernsts Muldašovs ir ievērojams krievu zinātnieks ar pasaules slavu. Medicīnā viņš ir ieviesis pilnīgi jaunu virzenu – reģeneratīvo ķirurģiju, t.i., ķirurģiju, kas saistīta ar cilvēku audu «audzēšanu». Viņš pirmais pasaulē ir veiksmīgi izdarījis acs transplantāciju. Pašlaik zinātnieks strādā pie klonējošās ķirurģijas, t.i., cenšas reģeneratīvi radīt atsevišķus orgānu.

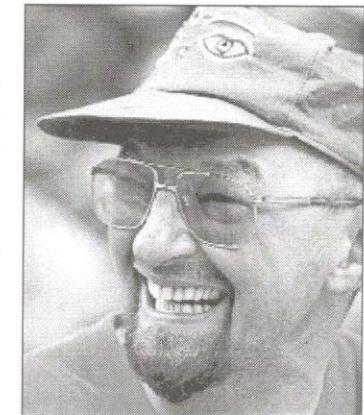
Viņš ir izstrādājis aptuveni 100 jaunu operāciju, izstrādājis un ieviesis prakšē 83 biomateriāla alloplanta veidus, publicējis vairāk nekā 300 zinātnisku darbu, saņēmis 56 patentus Krievijā un daudzās citās pasaules valstis. Ar lekcijām un operācijām uzstājies vairāk nekā 40 pasaules valstis. Katru gadu veic 600 līdz 800 sarežģītu operāciju.

E. Muldašovs atzīst, ka līdz šim vēl nav izpratis sava galvenā izgudrojuma – biomateriāla alloplanta būtību, kas stimulē cilvēka audu reģenerāciju. Tā kā alloplants ir veidots no miruša cilvēku audiem un satur sevi dzīlus dabiskus mehānismus sakarā ar cilvēka miesas veidošanu, E. Muldašovs kontaktējas ne tikai ar dažādu nozaru zinātniekiem (fiziķiem, molekulāriem bioloģiem u. c.), bet izmanto arī pasaules reliģiju pamatus un ezoteriskās zināšanas.

Tieši tādēļ viņš ir organizējis 5 zinātniskas ekspedicijas uz Himalaju, Tibetu un Ēģipti, kas viņam deva daudz noderīga reģeneratīvās ķirurģijas izpratnei. Šo ekspediciju laikā tika izdarīti arī sensacionāli atklājumi filozofijā un vēsturē. Pirmās ekspedicijas rezultātus E. Muldašovs aprakstījis grāmatā «No kā mēs esam cēlušies?», kas vairākkārt izdota atkārtoti un tulkopta daudzās pasaules valodās.

E. Muldašova jaunā grāmata «Dievu Pilsētas meklējumos» uzrakstita aizraujošā valodā, bet savā būtībā ir dzīji zinātniska un stāsta par globālām filozofiskām problēmām.

R. Nigmatulins
medicīnas zinātnēju doktors,
Krievijas Dabaszinātnēju akadēmijas profesors

ISBN 9984-757-82-X

© Э. Мулдашев, 2004
© E. Muldašovs, 2006
© I. Andersone, 2006
© I. Baltutis, 2006
© N. Zelčāns, 2006

III GRĀMATA

Šambalas skāvienos

Autora priekšvārds

1. nodaļa. Pirmās Dievu Pilsētas piramidas
 2. nodaļa. Lasošais Cilvēks
 3. nodaļa. Zvans
 4. nodaļa. Kāds tad ir Kailass?
 5. nodaļa. Mazais Kailass – Šantamani akmens glabātava
 6. nodaļa. Kas cēla Dievu Pilsētu?
 7. nodaļa. Bibliotēka klintis
 8. nodaļa. Laimīgā Akmens Nams. Galvenais Laika Spogulis
 9. nodaļa. Vārti uz Šambalu
 10. nodaļa. Akmens lāzers
 11. nodaļa. Kailasa kosmiskais spogulis
 12. nodaļa. Pilis bez logiem un durvīm
 13. nodaļa. Dievu Pilsētas akmens spoguļi
 14. nodaļa. Kailasa melnā puse
 15. nodaļa. Nāves lelejā
 16. nodaļa. Īdens Sirds
 17. nodaļa. Milarepas ala
 18. nodaļa. Piramidas, piramīdas, piramidas
 19. nodaļa. Šambalas tornis
 20. nodaļa. Uz Izsalkušā Velna vietu
 21. nodaļa. Mājup
- Epilogs

Autora priekšvārds

Bija 1999. gads. Krievijas ekspedīcija Tibetā turpinājās. Mēs iekārtojām nometni pavisam tuvu leģendārajai Dievu Pilsētai.

Nakti es pēkšņi pamodos. Gulēju telti, rokas aiz galvas aizlīcis, un brinijos, ka galva ir viegla un skaidra.

«Eh, ja galva tā strādātu dienā, nevis nakti!» ar nožēlu nodomāju.

Domas pa galvu rīnkoja strauji, it kā laiks būtu saspiests. Šis domas sāka it kā pārlapot Tibetas ekspedīcijas organizēšanu un rikošanu.

«Tomēr divaini, ka man vispār radās doma par Dievu Pilsētu!» es brinijos.

Es patiešām sapratu, ka šī doma ir atnākusi no kaut kādas nekurienes, bet tā tik stipri iesēdās galvā, ka es, zobus sakodis un būdams neapmierināts, ka tā ari neesmu atradis pirmavotus par Dievu Pilsētas leģendu, organizēju ekspedīciju, lai meklētu šo spokaino padebešu Pilsētu.

Mani nedaudz nomierināja tas, ka visi pētijumi par Zemes senatnes piramidu un monumentu sistematizāciju noveda pie tā, ka pasaules seno piramidi un monumentu sistēma sākas no svētā Kailasa kalna, netālu no kura pašreiz stāv mūsu telts, kurā

es gulēju, rokas aiz galvas salicis. Es tomēr atvedu ekspediciju uz šejieni, cerot, ka pie svētā kalna mēs atradisim Dievu Pilsētu. Bet vai atradisim?

– Bet vai atradisim? – es nomurmināju, zinot, ka parit mēs dosimies uz to vietu, kur saskaņā ar visiem aprēķiniem jābūt Dievu Pilsētai.

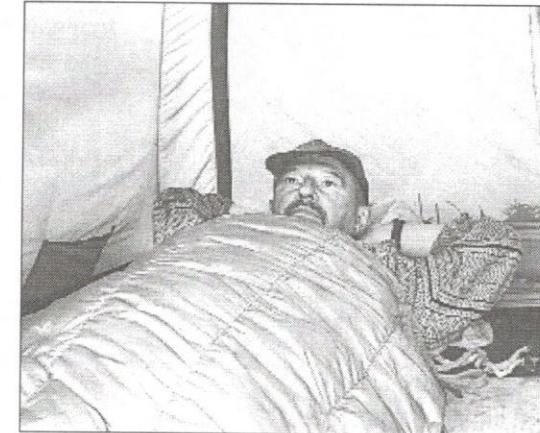
Kā sapnis acu priekšā slidēja piedzivojumi Nepālā un Tibetā. Viss, kas notika šeit, tālu no dzimtenes, tagad, kad es gulēju telti, rokas aiz galvas salicis, man likās kā fantastika, nu vis-īstākā fantastika. Mans krievu prāts atteicās noticēt tam, ko stāstija Nepālas un Tibetas lamas. Šis piezemētais prāts negribēja uztvert to, ka brinumi pasaule patiesi pastāv un ka lamām, uz kuru pleciem gulstas senatnes slogi, nav nekāda iemesla fantazēt, – viji vienkārši vēlas, lai visi cilvēki, to skaitā arī mēs – iedomīgie eiropieši –, noticētu, ka uz Zemes pirms mums ir bijušas dižas civilizācijas, ka labākie šo seno civilizāciju dēli un meitas nav nozuduši no Zemes virsas un vēl arvien dzivo brīnumainajā Šambalā aiz neredzamas paralēlās pasaules robežas. Jā, un ari Mirušo Valstiba... dzivo... lidz ar mums – Dzīvo Mirušo Valstiba.

«Harati zelta plāksnes,» patētiski ieskanējās doma, atgādinādama, ka viss šeit ir sācies ar leģendāro Harati miklu.

Atcerējos Nepālas stūpas, laika mašinu, Šantamani akmeni, miklaine gaismu debesis, acis, kuras debesis redzēja Sejiverstovs, miklainos apļus, Dēmonu ezeru un pēkšņi sapratu, ka viss šis miklu konglomerāts nevar būt nejaušiba. Aiz visa tā Kaut Kas stāv. Un viss liecina par to, ka šis Kaut Kas ir Šambala, kuras skāvienos mēs tā vēlējāmies noklūt.

Es visā pilnibā stādījos priekšā, ka, ja šis Kaut Kas patiesi eksistē, tad pašreiz mēs atrodamies pāris soļu attālumā no viņa Mājvietas. Es ilgojos pēc tikšanās ar Viņu, kaislīgi ilgojos kaut

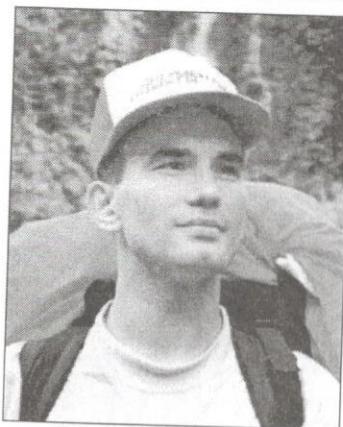
Es gulēju telti
aiz galvas saliktām
rokām

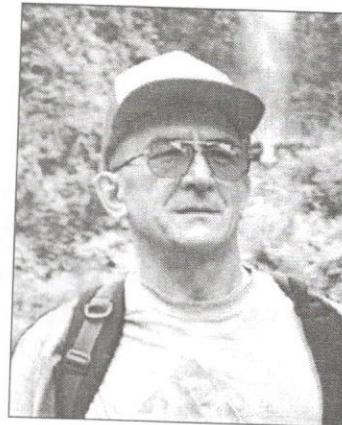
uz mirkli saskarties ar Visu Zemes Cilvēku Rasu Lielo Apvienojošo Prātu – Šambalas Prātu. Es sapņoju par to, lai gan zināju, ka mans niecigais un vājais prāts, protams, viņiem – Šambalas neredzamajiem cilvēkiem, kuri kādreiz sensenos laikos pēc Pasaules Plūdiem atkal atjaunoja mūs – mūsdienu cilvēkus tieši šeit, savā galvenajā Mājokli – Dievu Pilsētā –, interesē visai maz. Es sapratu, ka mani nekad neielaidis zemzemes pasaule un nekad neļaus noklūt lidz Mirušo Valstibai, jo mana ziņkārība ir maz vērta. Bet es gribēju kaut vai redzēt leģendāros Šambalas vārtus, kaut vai redzēt... Es gribēju atrast mistisko Nāves leleju, lai sajustu Nāves Valdnieka Jamas elpu. Es gribēju... Bet es vēl nezināju, vai Dievu Pilsēta – Šambalas virszemes daļa – patiesi eksistē.

Es gulēju telti aiz galvas saliktām rokām. Ārpusē trakoja un kauca Tibetas augstkalnu vējš. Gaidiju ritu un uztraucos pirms gaidāmās tikšanās ar Dievu Pilsētu.

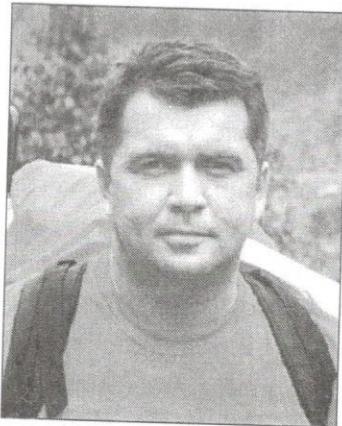
Es vēl nezināju, ka Dievu Pilsētu mēs patiešām atradisim un nevis vienkārši brīnīsimies, bet sajūsmināsimies par Šambalas

Raulis Šamilevičs
Mirhaidarovs

Rafaels Gajazovičs
Jusupovs

Sergejs Anatoljevičs
Seļiverstovs

tehnoloģiju neticamo varenību, ar kurām varēja radit šo divaino Pilsētu no kolosālām piramīdām un monumentiem. Bet, būdami Dievu Pilsētā, mēs tā arī nesaprātīsim šis Pilsētas uzdevumu, tās misiju. Mēs domāsim, domāsim un domāsim, taču tikai pēc ekspedīcijas, jau atrodoties Ufā, kad būs pabeigts rūpīgs darbs pie Dievu Pilsētas kartes-shēmas sastādišanas, mēs varēsim izvirzīt hipotēzi par tās uzdevumu, un vārds «matrica» iemirdzēsies ipaši košās krāsās.

Es vēl nezināju, ka Nāves leleja ar saspiesto laiku tā satricinās katru mana organisma šūniņu un molekulu, ka vēl ilgu laiku pēc tam es periodiski apstāšos, nokritišu zemē un ilgi vaidēšu no drausmīgām sāpēm saules pinuma apvidū. Tāpat es

arī nezināju, ka pēc iziešanas no Dievu Pilsētas mēs tieši šajā vletā atkal uzcelsim telti un es visu nakti locīšos sāpēs, juzdam, ka līdz ar šīm mežonigajām sāpēm mani atstāj dzives laikā uzkrātā negatīvā enerģija. Ūn tajā naktī kā lielāko dārgumu es eleši turēšu savus pierakstus ar Dievu Pilsētas monumentu zīmējumiem.

Es nezināju, ka tomēr palikšu dzīvs un sākšu rakstīt grāmatu «Dievu Pilsētas meklējumos», kas sastāvēs no vairākiem sējumiem. Bet atmiņa, kas izgājusi pārbaudi ar Nāves lelejas saspiesto laiku, centīgi apgādās mani ar informāciju ne tikai par katru mūsu ekspedīcijas soli, bet arī par katru šajā laikā radušos domu.

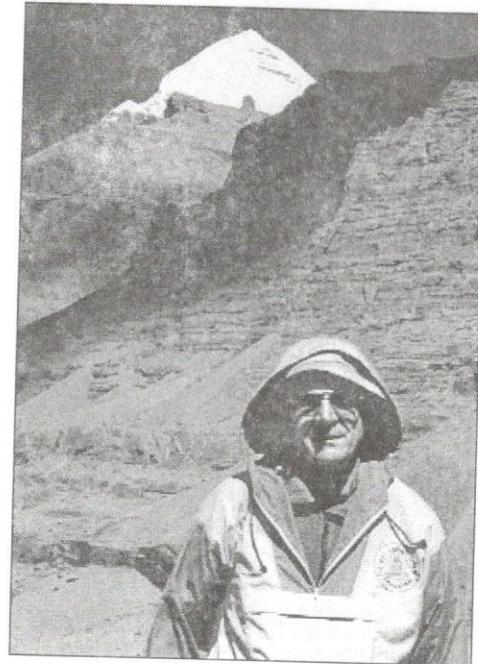
Bet tad, pirms pārgājiena uz Dievu Pilsētu, es turpināju gulēt telti aiz galvas saliktām rokām. Gaudioja Tibetas vēžs. Dvēselē valdīja miers. Blakus gulēja puiši – Tibetas ekspedīcijas dalibnieki.

Sergejs Anatoljevičs ritmiski šņākuļoja. Dažreiz viņš bērnišķīgi kustināja lūpas un droši vien redzēja rozā sapņus – optimistiskus, romantiskus, kas viņam bija tik raksturīgi.

Raulis Šamilevičs Mirhaidarovs bija saritinājies kamolā. Viena roka turējās pie videokameras, kuru viņš saudzīgi bija novietojis blakus pagalvīm.

Rafaels Gajazovičs Jusupovs gulēja, degunu piespiedis Seļiverstova krūtim un uzlicis viņam savu vājo roku. Viņš it kā sapni turēja Seļiverstovu pie zemes, neļaujot «uzlidot» romantiskajos jūtu uzplūdumos.

Manas aiz galvas saliktās rokas bija pavism notirpušas. Pagriezos uz sāniem. Aiz telts gaudioja Tibetas vēžs. Es vairs necerēju iemigt, es vienkārši gaidīju ritdienu – dienu, kad mēs sagatavosimies, lai spērtu pirmos soļus uz legendārās Dievu Pilsētas zemes.

Rafaels Jusupovs uz svētā Kailasa fona

rādiju. – Bet mēs ar Ravilu paiesimies pa ieleju, lai atrastu plašāku skatu uz Kailasu, pēc tam iesim uz austrumiem un paskatīsimies uz svētā kalna dienvidrietumu pusī. Darisim tā – kamēr laiks ir labs! Mēs droši vien atgriezīsimies tikai tumsā. Azimuts uz mūsu nometni man ir. Tumsā nepiemirstiet spidināt baterijas vai šad tad izšaujiet pa raķetei. Labi?

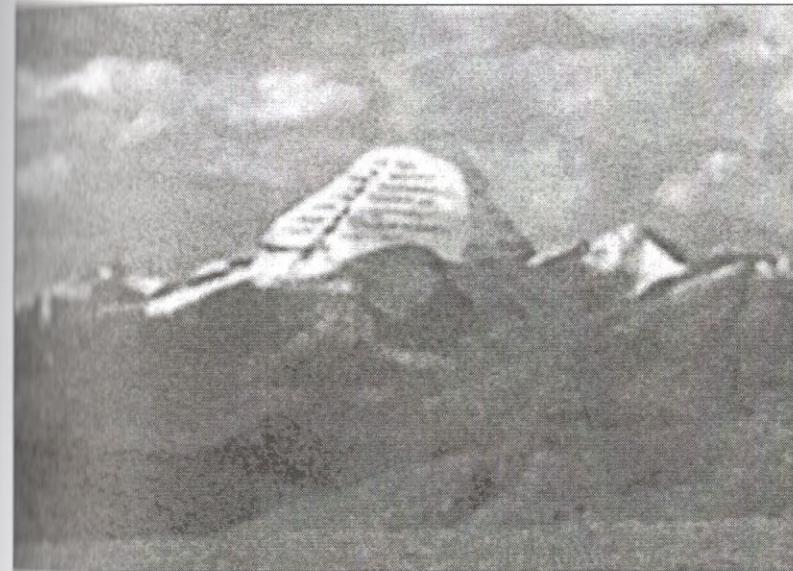
– Nu, labi.

– Ejam, Ravil! Laika ir maz. Šokolāditi gan kādu iedodiet līdzi! Seļiverstovs sāka rakņāties pa kabatām.

– Še, ņem!

– Paldies.

– Mēs ar Ravilu paspējām paspert tikai dažus soļus, kad ieraudzījām, ka «mūsu» jaks pagriežas un sāk soļot mums līdzi.

Skats uz svēto Kailasu no dienvidaustrumiem

– Nu, vai zini! – tik vien spēju pateikt.

– Paklau! Tu, Sergej Anatoljevič, soļo pa priekšu tikpat svari-
glī kā viņš. – Rafaels Jusupovs parādija uz mani. – Bet jūs ar
Ravilu stājieties aiz mums un pēc kādiem desmit metriem
klusinām lavieties prom. Ja jaks to ari pamānis, tad ies blakus
tam, kurš iet pa priekšu, tas ir – domās, ka Seļiverstovs ir dzinējs
Muldašovs.

Visdižākā piramīda pasaulē

Eksperiments patiešām izdevās, un mēs ar Ravilu, tā teikt,
«aizlavījāmies» un enerģiski soļojām uz austrumiem. Pēc kādiem

sešiem kilometriem apstājāmies vietā, no kurienes svētais Kailass izskatijās daudz diženāks. Salīdzinājumā ar to Tibetas pakalni šķita neievērojamī un strupi. Kailass atgādināja grandiozu un neparastu pakāpjveida piramīdu. Nebija vairs ne mazāko šaubu, ka šī milzīgā piramīdālā konstrukcija 6666 metru augstumā ir cilvēka roku darbs vai arī... Kailasam apkārt redzamās kalnu kores ar banālajām virsotnēm un aizām it kā pasvitroja svētā Kailasa māksligo izcelsmi.

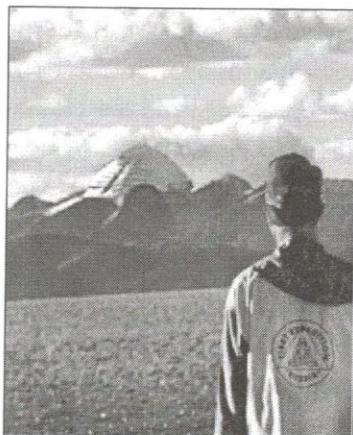
– Šef, tas taču nav ists kalns, tā ir piramīda, – čukstēja Ravils, nenovērsdams acis no Kailasa. – Un diezin vai cilvēki būtu sākuši pielūgt parastu, lai arī ļoti skaistu kalnu, par kuru ir daudz mitu un leģendu. Nē! Cilvēki pielūdz vislielāko piramīdu pasaulē.

– Labi teikts. Malacis! Tikai...

– Kas?

– Tikai sazin kāpēc cilvēki nepielūdz Ēģiptes un Meksikas piramidas... Un visas pasaules svētceļniekiem tikai ieraudzīt vien svēto Kailasa piramīdu šeit, Tibetā, skaitās ne tikai laimes kalngals, bet arī sākums jaunai garīgai dzīvei. Kāpēc tā?

– ???

Ravils Mirhaidarovs:
– Cilvēki pielūdz vislielāko piramīdu
pasaulē – svēto Kailasu

– Man, man, – es sāku stostities, – man šķiet, ka ar šo kalnu saistīts dzīves... cilvēka dzīves jēdziens.

Cilvēkā atkal sagriezās domu virpulis. Centos atrast kādu skaidrojumu svētā Kailasa saistibai ar cilvēka dzīvi uz Zemes, bet... pamazām manas domas pārvērtās banālā un nervozā jucekļi. Papurināju galvu, lai tiktu vaļā no šī jucekļa, un atkal sāku skatīties uz Kailasu.

– Paskaties, Ravil, manuprāt, Kailasa piramīdas pakāpieni labāk redzami no šejienes, no dienvidastrumu puses, nevis no rietumu puses.

– Laikam gan.

– Ar ko tas varētu būt saistīts? Kailasa virsotni sedzošajai sniega cepurei visur ir jābūt vienādai. Varbūt to ietekmē atspīdumi?

Viena vienīga mīkla

– Šis kalns, – Ravils paraustīja plecus, – ir viena vienīga mīkla! Varbūt tanriskie spēki, kuru centrs ir šis miklainais kalns, mums nelzprotamā veidā izkroplo redzes uztveri. Varbūt... Kas to lai zina?

Es sapratu, ka šeit, šajā svētajā vietā, mēs ne tikai sastopamies ar vienu mīklu pēc otras, bet esam vienas vienīgas mīklas vidū. Būdams zinātnieks, esmu pieradis «minēt» zinātniskas mīklas, un tās ir kļuvušas it kā par manas dzīves sastāvdaļu. Bet šeit viss bija citādāk. Pareizāk sakot, šai Tibetas mīklai bija cits raksturs – tā bija neaptverami dižena un grandioza un it kā čukstēja, ka nāk no paša Dieva.

Pētidams svēto Kailasu, es atcerējos vārdus no Angarikas Govindas grāmatas – ka tā ass, kas savieno daudzas pasaules, iet caur šo kalnu (vai... piramīdu?). Atcerējos arī Bonpo lamas vārdus, ka Kailasa komplekss tika celts ar piecu elementu

spēka palidzību. Tūdaļ iztēlojos, ka šī ass, kas savieno paralēlās pasaules, ir tā leģendārā piecu elementu enerģija jeb vienotā paralēlo pasaļu enerģija, kuru reliģiskajās mācībās sauc par dzīvības spēku. Ūn šī enerģija ir vadāma tikai ar jūtām, ar tām pašām jūtām, kas mūsos viljōjas ik minūti un ik sekundi, bet kuras, atšķiribā no mūsu jūtām, ir kristāltīras un istas Milestības uz Dievu apstarotas.

Es pilnīgi reāli sapratu, ka mūsu trīsdimensiju pasaules piektais elements – Cilvēks (tas ir – mēs un jūs) – nav rīcībspējīgs sava zemā tīro domu potenciāla dēļ un nevar piedalīties piecu elementu enerģijas radišanā. Ūn tāpat es ari sapratu, ka droši vien paralēlās pasaules palidz viena otrai un kāds četrīndimensiju cilvēks, kas kādreiz sensenos laikos no Šambalas vai no paralēlās pasaules ir atnācis mūsu trīsdimensiju pasaulei, ar sevi papildināja nepietiekamo piekto elementu – Cilvēku, un pēc tam brīnumainais piecu elementu spēks sāka darboties šeit, «Mūžīgā Kontinenta» rajonā, slipējot kalnus un pārvēršot tos apbrinojami sarežģītās piramīdās un laika spoguļos. Šeit tika radīts kaut kas ļoti, ļoti svarīgs! Bet kas?! To es nezināju.

– Šef, laiks iet, – atskanēja Ravila balss.

– Ejam, ejam, – es pakratiju galvu, it kā atbrīvodamies no pēkšņās domu plūsmas.

Kailasa virpotais tēls

Ejot atpakaļ uz rietumiem, mēs apstājāmies gandrīz preti svētajam kalnam. No turienes Kailass izskatījās diženi, kaut kā nedabīgi paceldamies pāri Tibetas kalniem. Tikpat labi bija redzama pakāpjveida konstrukcija un kaut kāda iemesla dēļ izveidotā centrālā vaga.

Skats uz svēto Kailasu no dienvidiem

«Kādēļ vajadzīga šī vaga?» bezcerīgi pūlējos izdomāt un, protams, atbildi neatradu.

Pēc tam sākām atiet uz dienvidiem, kāpjot augšup pa nogāzi un attālinoties no svētā kalna, zinot, ka pavērsies skats uz tā pakāji, ko ieskāva un aizsedza kalni. Atgājuši kilometru tālāk, levērojām, ka vietā, kur pakāpieni beidzas, sākas krauja, kurai ari ir Kailasa dienvidastrumu pusei raksturiga pusapļa forma.

Pagājuši vēl kilometru uz dienvidiem, redzējām, ka krauja kļuvusi vēl dziļāka, un varēja saskatīt to līdz pašai lejai. Ravils uzstādīja videokameru uz statīva, un mēs objektīva milzīgajā palielinājumā sākām pētīt šo krauju un aizas dibenu.

– Kāda gluda krauja, vai ne? It kā daļa kalna būtu nogriezta ar nazi, – atskanēja Ravila komentārs.

– Tā gan, – piekritu, ieskatījies okulārā. – Pa krauju iet tikai centrālā vaga. Starp citu...

– Kas?

– Tā, tā... 45 grādi... Te vēl 45 grādi... To krustpunkts ir, lūk, tur... Precīzāk! Tur gan... Ūn vēl precīzāk! Tas ir tur... Uzņemšu azimutu uz to vietu, kur tas ir... Uzņēmu! Cik grādu? Ahā... Uzņemšu vēlreiz, – čukstēju, neglīti kustinot lūpas.

Paskatijos uz Ravilu Mirhaidarovu. Viņš klusējot raudzījās uz mani. Ravils saprata, ka es gatavojos doties uz Nāves leleju.

– Ejam atpakaļ lejā. Pietiek stāvēt zem Nāves Spoguļa! – es nokomandēju.

Uz Nāves leleju iet vienatnē

Raiti soļojām lejup pa nogāzi. Manā ķermenī bija ielījis nepārasts vieglums, gribējās lēkāt vai, tāpat kā bērnibā, ar skaņu «t-r-r-r» jautri joņot apkārt, tēlojot motociklu.

«Par ko tad es tā uzjautrinos?!» neviļus nodomāju. «Šī vieta taču nepavism nav domāta priekš tam, lai izplūstu jautribā!»

Lejupceļā es ik pa laikam uzskrēju te vienā, te otrā paugurā, lai palabotu azimutu, kuram driz vien vajadzētu mūs aizvest uz Nāves Valdnieka Jamas Spoguļa fokusa punktu. Driz vien mēs bijām sasnieguši to vietu, kur Spoguli pilnīgi aizsedz nogāze, un pēc apkārtnes rakstura es sapratu, ka lielāko daļu ceļa līdz fokusa punktam vajadzēs noiет, nerēdzot Nāves Valdnieka Spoguli, ka tikai pēdējā bridi es izniršu aiz pakalna un nostāšos viņa priekšā tur, kur jāsākas Nāves lelejai. Es patiesi gatavojos doties uz turieni, taču man sazin kāpēc tādēļ bija jautri.

Apstājāmies. Pievilku plaušas pilnas ar kalnu retināto gaisu, skaļi izelpoju un ar baudu aizsmēķēju.

– Pirms nāves jau nepieelposies, – pats pie sevis piezīmēju. Dvēselē iezagās vieglas skumjas, bet tās neapēnoja neparasti pacilāto garastāvokli. Taču šīs vieglās skumjas izvilka no

atmiņas un atnesa vārdus, ko par mums teica «vecākais cilvēks»:

– Ja šie krievi izrādis pārāk lielu interesi, viņi mirs.

Apsēdos uz akmens un vēl reizi ar baudu ievilku plaušās dūmu. Pēc tam pacēlu acis uz blakām stāvošo Ravilu un teicu:

– Ravil, es iešu viens. Tā vajag.

– Šef, es iešu ar tevi.

– Nestrīdies, Ravil. Man jāiet vienam ne tikai tādēļ, ka nevēlos riskēt ari ar tavu dzīvību, bet ari tādēļ, ka tur, uz Nāves leleju, iet pa vienam.

– Nu, bet tomēr... kalnos... draudzība...

Piecēlos kājās, uzliku Ravilam roku uz pleca, paskatijos viņa labsirdīgajās, virišķīgajās brūnajās acīs un klusi, bet noteikti, teicu:

– Man jāiet vienam, Ravil. – Tad, sekundi padomājis, pamsaidiju un teicu:

– Es tevi šeitnofotografēšu!

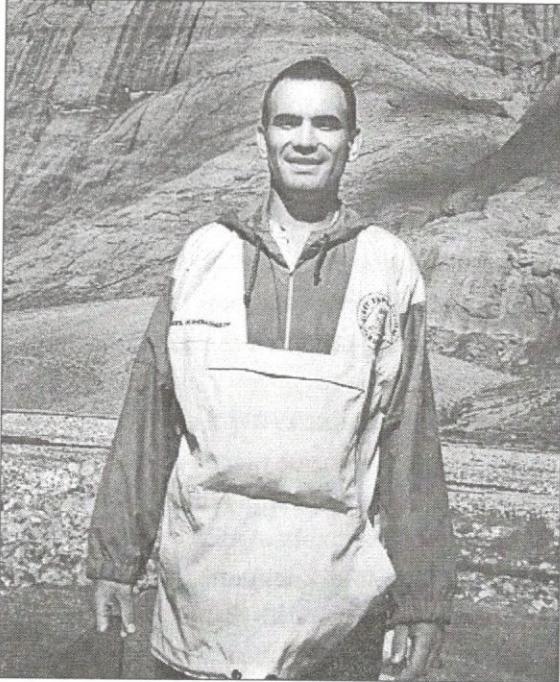
– Priekš kam?

– Šī ir zīmīga vieta... noslēpumā titā. Lūk, tur, – es pamāju ar roku, – sākas leģendārā Nāves leleja.

Paņēmu fotoaparātu. Ravils atkāpās dažus soļus atpakaļ, noņēma cepuri un, matus pieglaudis, ar nedabīgu smaidu uz lūpām sāka stingri skatīties kameras objektīvā. Vērodams, kā Ravils gatavojas fotografēšanai, atcerējos savu sādžu un sādžas virus, kuri, ieraugot fotoaparāta objektīvu, automātiski noņēma galvassēgu, pārbrauca ar roku pār matiem un nostājās patētiskā pozā, bet pēc sauciena «Smaidiet!» izstiepa lūpas, pilnībā saglabājot izbiedēto sejas izteiksmi. Es pavipsnāju.

– Šef, vai es nestāvu tā, kā vajag? – Ravils nesapratinē jautāja.

– Tad nē jau, – es sāku smieties, – tev tikai piemit lauciniečisks paradums – ieraugot fotoaparātu, noņemt cepuri,

Ravils Mirhaidarovs Tibetā, netālu no Nāves lelejas

pielabot frizūru un patētiski smaidit. Ari man, starp citu, bija tāds paradums, bet mani nokritizēja. Un ari plikais galvvidus palīdzēja... Man tomēr ir kompleksi par šo pliko galvvidu, tāpēc es ātri iegaumēju, ka cepuri ķemt nost nevajag. Fotogrāfijā jau nav jāatklājas visā pilnibā, var ari kādu noslēpumu atstāt, atpazīs jau tāpat.

Ieliku fotoaparātu somā. Paņēmu kompasu.

– Nu, tad es eju... Bet tu, Ravil, nesēdi šeit, uzkāp tur, tajā pakalnā, – tur nebūs Spoguļa ietekmes un atpakaļceļā man būs vieglāk tevi atrast. Labi?! Kontrollaiks – divas stundas. Un ja...

– Ko, ja?

- Ja es neatgriezišos...
- Ko tad? – Ravila skatiens kļuva smags.
- Tad, – es rūgti pavipsnāju, – tad ej prom no šejienes, tev jāpanāk pārējie. Pie manis uz turieni nenāc.
- Bet...
- Tu visu lieliski saproti, Ravil.
- Jā gan...

Tur, no kurienes neatgriežas

Divaini vieglo jūtu pārņemtais un uzskrūvēti jautrais garastāvoklis izzuda. Sirds dobji sita. Kā vilnis caur smadzenēm izskrēja atvieglojoša doma, ka, iespējams, Nāves Valdnieka Jamas Spogulis nemaz nav ierice laika saspiešanai, bet tikai pareizas formas kalnu veidojums, skaists un nekaitīgs. Bet tūliņ atmiņā atausa šeit, Dievu Pilsētā, redzētie piramidām līdzīgie grandiozie monumenti un kaut kādā – gandrīz zemapziņas limeni sapratu, ka šis daudzveidīgās piramidas ir šeit izveidotas, lai koncentrētu mums nezināmas smalkās enerģijas, starp kurām ir ari laika enerģija. Saviebos no domas, ka citā vietā kaut kāda ieliekta konstrukcija, lai ari tā būtu milzīga, nekādu nopietnu jaunumu nenodaris, taču šeit, Dievu Pilsētā, kur visas enerģijas ir koncentrētas ierobežotā telpā, Nāves Valdnieka Jamas Spogulis var saturēt kolosālu laika – saspiesta un domājoša laika – energijas lādiņu, kas trakā ātrumā var pārskatīt un izanalizēt visu tavu nodzivoto dzīvi, kas izlaidīgi (vai mērktiecīgi) stiepusies visa tev Dieva atvēlētā laika garumā. Vēl vairāk, Nāves Valdnieka Jamas Spogulis sākās no pašas dižākās Dievu Pilsētas piramidas – svētā Kailasa, kas neapšaubāmi spēj šo Spoguli uzlādēt ar milzīgu enerģiju.

Epilogs

Ar to, dārgo lasitāj, šis stāsts nav galā. Grāmatas nākamajā sējumā pastāstišu par to, kā grūtu un garlaicigu aprēķinu rezultātā mēs nonācām pie pārsteidzoša secinājuma, ka Dievs ir sūtījis mums šo likteni – atrast... vietu, kur viņš ir radījis Zemes cilvēku. Ūn, lai gan jums, dārgo lasitāj, šie aprēķini liksies sarežģiti un garlaicigi, sākot lasit nākamo sējumu, jūs driz vien sapratisiet, ka, saprotot Dievu Pilsētu, sapratisiet ari paši sevi, kas... vispār... ir ļoti svarīgi.

Bet pēc tam nāks klajā «Dzīves Matrica uz Zemes – 2»...

Satura rādītājs

Autora priekšvārds	7
1. nodaļa. Pirmās Dievu Pilsētas piramidas	12
2. nodaļa. Lasošais Cilvēks	45
3. nodaļa. Zvans	58
4. nodaļa. Kāds tad ir Kailass?	65
5. nodaļa. Mazais Kailass – Šantamani akmens glabātava	99
6. nodaļa. Kas cēla Dievu Pilsētu?	112
7. nodaļa. Bibliotēka klintis	139
8. nodaļa. Laimīgā Akmens Nams. Galvenais Laika Spogulis	161
9. nodaļa. Vārti uz Šambalu	189
10. nodaļa. Akmens lāzers	223
11. nodaļa. Kailasa kosmiskais spogulis	249
12. nodaļa. Pilis bez logiem un durvīm	258
13. nodaļa. Dievu Pilsētas akmens spoguļi	271
14. nodaļa. Kailasa melnā puse	280
15. nodaļa. Nāves lelejā	292
16. nodaļa. Ģildens Sirds	376
17. nodaļa. Milarepas ala	388
18. nodaļa. Piramidas, piramidas, piramidas	478
19. nodaļa. Šambalas tornis	508
20. nodaļa. Uz Izsalkušā Velna vietu	553
21. nodaļa. Mājup	612
Epilogs	638